

b) Emil Pouget:
A szakszervezet

(Ni dieu ni maître, id. m. 432–434.)

Tulajdon! Tekintély! ... Ezek csak egyetlen „elvnek” a különböző megnyilvánulásai és kifejeződései, mely elv az emberi szolgátság megvalósításában és megszentelésében ölt konkrét formát. Tehát csak egyetlen nézőponti különbség van: az egyik oldalról a rabság, mint a Tulajdon Bűne, míg a másik oldalról a Tekintély Bűneként jelenik meg.

Ezek 12 „elvek” – szájkosarak a Népek – az Életben elnyomó intézményekben testesültek meg, amelyeknek csak a homlokzata változott az évek folyamán. A Tulajdon rendszerében végrehajtott minden változás és a Tekintély gyakorlásában bekövetkezett módosulások ellenére (e változások és módosulások csak felületiek) a munkásosztály része jelenleg: alávetés, erőszak, kényszermunka, éhség stb.

Ezért a Bérmunkásság pokla komor gyehenna: Az Emberi Lények nagy többsége senyved ott, megfosztva Jólétől és Szabadságtól. A kendőző demokratikus dekoráció ellenére ebben a gyehennában bőségesen virágozik a nyomor és a szenvedés.

A lényeges csoportosulás

A korporatív csoport ténylegesen az egyetlen olyan központ, amely felépítésénél fogva megfelel a Bérmunkást ösztönző aspirációknak. Emberi

lényeknek az érdekek tökéletes azonosságából eredő tömörülése, mert a korporatív testület létezésének egyetlen értelme a termelési formában van, amelyet mintáz s nem más, mint annak meghosszabbítása.

Mi tehát a Szakszervezet? A dolgoknak testületi kapcsolat által egyesített asszociációja. Ez a testületi elrendeződés megvalósulhat – a körülményektől függően – pontosan körülhatárolt mesterség kötelékével, vagy – a 20. század óriási iparfejlődésének viszonyai közt – átfoghatja különféle szakmák proletárjait, de az erőfeszítésük közös célra irányul.

Bármilyen legyen azonban a harcosok által előnyben részesített, vagy a körülmények által rájuk kényszerített forma, korlátozódjék a szakszervezeti tömörülés egy „mesterségre” avagy terjedjen ki az „iparra”: a cél azonossága mindig kibontakozik. Ez pedig a következő:

1. Állandóan szembezállni a kizsákmányolóval; kényszeríteni kell, hogy tartsa tiszteletben a kivított javításokat; meggátolni a visszafejlődést; aztán törekedni kell a kizsákmányolás mérséklésére, részleges javításokat, így pl. a munkaidő csökkentését, béremelést, jobb egészségügyi feltételeket stb. követelve, – ezek a módosítások, jóllehet csak a részletekre vonatkoznak, hatásos csapások a tőkés privilégiumokra, csökkenthetik ezeket.

2. A Szakszervezet arra törekszik, hogy előkészítse a szolidaritás növekvő koordinációját oly módon, hogy a legrövidebb időn belül lehetővé teszi azt, hogy – kisajátítva a tőkéseket – az egyetlen kiinduló bázis legyen a társadalom teljes átalakításához. Csakis a társadalom e jogos átalakítása után lehet majd megszüntetni a parazitizmus minden lehetőségét. Csak akkor, amikor semmi sem kényszerít arra, hogy valaki másnak dolgozzék, miután eltörölték a Bérmunka rendszerét, lesz társadalmi a termelés célját tekintve, amint forrását tekintve az. Ebben a pillanatban, mivel a gazdasági Élet kölcsönös erőfeszítések tényleges keveréke, bármiféle kizsákmányolás nemcsak eltörölt, hanem lehetetlen is lesz.

Ily módon, a Szakszervezetnek köszönhetően, a Társadalmi Kérdés tisztán és élesen jelenik meg, úgy, hogy evidenciája a kevésbé tisztán látókat is meggyőzi. A korporatív csoport félreértés nélkül választóvonalat húz a Bérmunkások és a Főnökök közé. Neki köszönhető, hogy a társadalom úgy jelenik meg, ami: egyik oldalon a Dolgozók, a MEGLOPOTTAK, a másik oldalon a Kizsákmányolók, a TOLVAJOK.

Szakszervezeti autonómia

Bármennyire magasabbrendű legyen is a Szakszervezet minden más

egyesülési formánál, ebből nem következik, hogy belső élete független mindattól, amit a hozzá csatlakozók bevisznek. Ezért ez utóbbiaknak részt kell venniük a Szakszervezet tevékenységében, hogy tudatos szakszervezeti tagok legyenek. S ezt úgy fogják megcselekedni, hogy közben fogalmuk sem lesz arról, ami e csoportosulás erejét teszi, feltételezik, hogy tökéletes szakszervezetiek, mert pénzügyileg rendben vannak a Szakszervezettel.

Bizonyos, hogy jó dolog rendszeresen fizetni a tagdíjat, de ez csak a legcsekélyebb, amivel egy meggyőződéses aktivista tartozik önmagának, s következésképpen a Szakszervezetnek. Neki tudnia kell, hogy a Szakszervezet értéke nem annyira kasszájában, mint tagjai egységes energiájának megszorozásában rejlik.

Az egyén a Szakszervezet alkotó sejtje. Nem fordul elő azonban, hogy a szakszervezeti tagot deprimálja az a jelenség, amely a demokratikus körökben nyilvánul meg, ahol az Általános Választójog tisztelete miatt a tendencia az, hogy az ember személyiségét csökkentsek. Demokratikus körökben a választó csak egy lemondó aktussal nyilváníthatja ki akaratát: felszólítják, hogy „adja” „szavazatát” arra a jelöltre, akit „képviselőjének” óhajt.

A Szakszervezethez való csatlakozás semmi hasonlót nem von maga után és a leginkább kákan is csomót kereső sem tudná felfedezni a legcsekélyebb sérelmet az ember személyiségén. A szakszervezeti tag belépés után ugyanolyan autonóm marad, mint korábban volt.

Belépve egy Szakszervezetbe, a Dolgozó arra szorítkozik, hogy egy bármikor visszavonható szerződést köt elvtársaival, akik egyenlők vele Akaratban és Hatalomban, s az általa terjesztendő nézetek, azok a cselekedetek, amelyekben alkalma lesz résztvenni, egyetlen pillanatig sem fogják személyiségének felfüggesztésére vagy feladására kényszeríteni, ami a politikai szavazásokat illeti.

Például arról van szó, hogy kijelölnek egy Szakszervezeti Tanácsot az adminisztratív ügyek intézésére. Ezt a „kiválasztást” nem lehet összehasonlítani egy „választással”. A szavazásnak ilyen körülmények között szokásos módja nem más, mint olyan eljárás, amelynek célja a munka megosztása, nem jár együtt tekintélyelvű felhatalmazással. A Szakszervezeti Tanács szigorúan körülhatárolt funkciói kizárólag adminisztratív jellegűek. A Tanács gondoskodik arról, ami az ő feladata, de soha nem semlegesíti megbízóit, nem helyettesíti őket, nem cselekszik helyettük.

Ugyanez mondható el a Szakszervezetben hozott összes határozatról. Mindegyik egy meghatározott és külön akcióra korlátozódik. Ezzel szemben a demokratikus szférában a választással együtt jár, hogy a megválasztott fe-

hér lapot kap választójától, ami lehetővé teszi számára, hogy kedve szerint döntsön és cselekedjék, főként ... anélkül, hogy gátolva lenne megbízóinak esetleg ellentétes akaratától, akiknek az ellenzékisége, bármilyen karakterisztikus legyen is, hatástalan mindaddig, amíg le nem jár a megválasztott mandátuma.

Nincs párhuzam, még kevésbé keveredés a Szakszervezeti Akció és a Politika kiábrándító dolgaiban való részvétel között.

A Szakszervezet az akarat iskolája.

A Sokrates-i „Ismerd meg magadat!” a Szakszervezetben kiegészül a következő maximával: „Intézd magad az ügyeidet!”

A Szakszervezet így az akarat iskolájává nővi ki magát: döntő szerepe tagjainak Akaratából ered, s ha felülmúl más társulási formákat, ennek oka abban keresendő, hogy sűríti a Munkásereket, amelyeket az ő KÖZVETLEN AKCIÓJUK tett hatékonyakká. Ez utóbbi a proletár osztály tudatos akaratí tevékenységének legmagasabb formája.

A Burzsoázia manővere arra irányult, hogy rezignációra és türelemre kényszerítse a népet, elhitetve vele, hogy a haladás csoda által következik be, a nép erőfeszítése nélkül, az állam külső beavatkozása folytán. Ez nem más, mint örökössé tenni az ezeréves és vakbuzgó hiszékenységet, csak kevésbé együgyű formában. Miközben a vezetők megkísérelték, hogy ezt a csalóka illúziót nem kevésbé csalóka csodával helyettesítsék, a Dolgozók feltűnése nélkül megvalósították emancipációs rendszerüket a Szakszervezet képében, fékezhetetlen és sosem visszariadó szívóssággal.

Ez az organizmus az Akarat igazi Iskolája, a 19. században jött létre és fejlődött. Neki, gazdasági felépítésének köszönhető, hogy a Dolgozók elment tudtak állni annak, hogy beoltsák őket a politika vírusával, s dacoltak minden megosztási kísérlettel.

A korporatív testületek a 19. század első felében alakultak meg az őket sújtó tiltó intézkedések dacára. Kegyetlenül üldözték őket, mert volt bátorságuk szövetkezni, s ugyancsak kellett törniük a fejüket, hogy elkerüljék a megtorlást. A Dolgozóknak, hogy nagyobb kockázat nélkül egyesülhessenek csoportokban, ártatlan külső alá kellett rejteniük ellenállási társulásaikat. Ilyen volt a kölcsönös segélyegylet.

A jótékonyági egyesületek soha nem keltettek gyanút a Burzsoáziában, amely nagyon jól tudta, hogy egyszerű nyugtatók lévén, semmiképp nem tudják orvosolni a nyomor gyötrelmeit. A jótékonyágba vetett hit csil-

lapító borogatás, egészen jó arra, hogy megakadályozza a kizsákmányoltakat abban, hogy elgondolkozzanak szomorú sorsukon és más megoldást keressenek. Ezért túrték meg, sőt, bátorították a vezetők mindig a mutualista társulásokat.

A dolgozók hasznot húztak az ilyen csoportosulásoknak biztosított toleranciából, összejöttek azzal az ürüggyel, hogy jelen vannak betegség esetén, hogy nyugdíjasokból tevődnek össze, stb., pedig férfiasabb célt követtek: létfeltételeik megjavítására törtek és arra, hogy *ellenállnak* a munkaadók követeléseinek. Taktikájuk, a hatóságok megtévesztése nem sikerülhetett örökké, a munkaadók feljelentései által figyelmeztetett hatóságok gyakran üldözték ezeket a gyanús kölcsönös segélyező Társaságokat.

Később, miután rákényszerültek arra, hogy megedződjenek, hogy *saját maguk cselekedjenek*, a Dolgozók elég erősnek érezték magukat, hogy dacoljanak a törvénnyel, ledobták a mutualizmus álarcát és csoportjaikat bátran ELLENÁLLÁSI SZÖVETSÉGEKNEK nevezték el. ...

A *Nemzetközi Munkásszövetség* az OSZTÁLYHARC ösztönös kimondásával világos és végleges formulát fog adni, meghirdetve, hogy „A DOLGOZÓK FELSZABADÍTÁSA CSAK MAGUKNAK A DOLGOZÓKNAK A MŰVE LEHET”. ...

A jelenlegi szindikalista mozgalom csak logikus folytatása az Internacionálé mozgalmának. A megfelelés tökéletes, ugyanazon a talajon állva folytatjuk elődeink művét.